

Tone Claudel | Praški Jezušček

Sneži. Veliki svet je nedvomno zaspal. Gruden.
A kako prijetno je, moj Bog, v tej mali izbi. Buden
samo je ogenj v peči, kjer žareče premog tli
in barva strop dremavi sij,
čuje se le lahen šum, ko voda vre.
Gori na polici na steni spalnice,
pod steklenim pokrivalom in s krono na glavi,
držec v eni roki svet, a drugo v vedni pripravi,
da pokrije te male, ki so mu v varstvo dani,
ves ljubek v svoji veliki obleki svečani,
ogromno rumeno pokrivalo Ga še bolj poveljuje,
Praški Jezušček kraljuje in prestoluje.
Sam je, čez Njega ognjišča luč je razlita,
kot čez hostijo, ki na dnu svetišča je skrita,
Otrok-Bog nad svojimi malimi brati bdi do jutranjega svita.
Kot dih, ki ga nihče ne čuje
pričujočnost božja sobo vso napolnjuje,
prav tako kot te uboge stvari nedolžne in vsakdanje!
Kadar je On z nami, je lahko brezskrbno naše spanje.
Lahko spimo, Jezus, naš brat, med nami živi.
On je z nami in z Njim so tudi vse dobre stvari:
čudovita podoba in lesen konjiček
in ovčka — vsi trije so postavljeni v svoj kotiček.
In mi spimo, toda vse dobre stvari so z nami!
Zavese so zagrnjene ... Zunaj, bogvedikje, se predrami
v snegu in noči menda ure glas brni.
Otrok v svoji posteljici srečno ve,
da spi in da nekdo, ki ljubi ga, nad njim bedi,
se obrne, pretegne roke, mrmraje se nekaj oglasi,
se poskuša zbuditi, a še bolj zaspi.

Tone Čokan